

Όσο

αρματωμένος κοσμικά κι αν είσαι, πάντοτε θα φοβάσαι κάποια απειλή.
Η μεγαλύτερη είναι να ξεχαστείς, να μην σε θυμάται κανένας. Να αποτύχεις.
Ειρηνικός όμως είναι εκείνος που ζει την αγάπη Εκείνου που αγαπά τους πάντες
και τα πάντα δια πάντα κι ας είναι γυμνός από αναγνωρισιμότητα, καταξίωση,
επαίνους, δύναμη, δημοσιότητα, δόξα.
Ανακεφαλαιώνεται στο χαιρετισμό του Αγίου Σεραφείμ Σάρωφ: «Χαρά μου,
Χριστός Ανέστη».
Διότι μόνο χαρά μπορεί να νιώθει κάποιος που μέσα στην καρδιά του υπάρχει η
Χαρά του κόσμου, η Ειρήνη, η Αγάπη.
Χαρά μπορεί να νιώθει εκείνος που ενώ έχει αποτύχει για τον κόσμο, ζει μέσα στην
σιγουριά της παρουσίας Του.
Σχεδόν όλοι οι Άγιοι φύγανε από αυτόν εδώ τον κόσμο αποτυχημένοι. Φτωχοί,
ρακένδυτοι, περιθωριακοί, άσημοι, μωροί, σφαγιασμένοι. Ζώντας με μόνη τους
αγωνιά την σχέση τους με τον Χριστό.
Τα προβλήματά τους πολλά. Δεν αγωνιούσαν να λυθούν. Τα υπερπηδούσαν. Όχι

επειδή κάνανε τα στραβά μάτια σ'αυτά, αλλά γιατί τα μάτια τους δεν μένανε στο τώρα και στο αύριο. Βλέπανε την ανέσπερο ημέρα. Βλέπανε το «μετά» από το αύριο.

Είναι αλήθεια ότι η αγιότητα μας φαίνεται κάτι το μακρινό, κάτι το ξένο. Και ίσως αυτό δικαιολογείται διότι ο Χριστός είναι ο μεγάλος ξένος της ζωής μας.

Δεν είναι η αγιότητα κατάσταση για λίγους, για εκλεκτούς, για κάποιους μυθικούς ήρωες που ζουν μέσα σε ερημιές και σπηλιές. Γιατί; Διότι ο Χριστός είναι για όλους.

Πολύ σωστά είπε ένας γέροντας: «Δεν υπάρχουν στην Ορθόδοξη παράδοση σχιζοφρενικότητες και χωρισμοί υλικού και πνευματικού, δράσεως και θεωρίας, κοσμικών και μοναχών. Ή έχεις τη Χάρη του Θεού, και τα έχεις όλα ενιαίως, ή δεν την έχεις, και βρίσκεσαι εξ ολοκλήρου στο σκοτάδι».

Δεν είναι «ευθύνη» μόνο των μοναχών ή των ιερέων να λάβουν την Χάρη. Είναι «δικαίωμα» του καθενός που θέλει να ζήσει την Αλήθεια.

Δυστυχώς μας μάθανε ότι στην Εκκλησία υπάρχει στενότητα. Και όμως δεν έχουν δίκαιο. Μέσα στην Εκκλησία υπάρχει μια απίστευτη ευρυχωρία για όλους που θέλουν να μπουν και να γίνουν καινοί. Υπάρχει χώρος για όλους που θέλουν να εμέσουν το δηλητήριο του εγώ τους και να γίνουν συντροφιά για όλους.

Και έτσι, σαν μια μεγάλη παρέα προχωρούμε. Βαδίζουμε από την εμπάθεια στην αρετή. Δεν πρέπει όμως να μείνουμε εκεί. Δεν θέλουμε να μας βρει ο θάνατος «ενάρετους». Θέλουμε κάτι άλλο. Πιο βαθύ. Πιο μεγάλο. Και το μείζων είναι το έλασσον. Το μέγιστο είναι να οδηγηθούμε στην ταπείνωση. Σ'αυτήν την μάνα της Χάριτος που κάνει τον άνθρωπο να υπερνικά τον θάνατο ενώ ακόμα κινείται με σάρκα και οστά.

Και τότε καταλαβαίνει ότι όλα είναι τιποτένια. Άοσμα, άχρωμα, άγευστα μπροστά στην θεία τέχνη που ατένισε.

Δεν είναι η Εκκλησία αυτή που ίσως νομίζουμε. Διότι κάποιοι προσπαθούν να μας ελευθερώσουν από αρρώστιες που δεν περάσαμε. Και μας αρρωσταίνουν με τις θεραπείες τους. Και μας περιπλέκουν με τις λύσεις τους.

Το να μπεις μέσα στην Εκκλησία δεν σημαίνει να κλειστείς κάπου αλλά να αναχθείς. Που; Στο ύψος του σταυρού της αγάπης.

Αυτό είναι η Εκκλησία: Μια αδελφосύνη όλων. Μιας πραγματικότητας που τελείωσε και αρχίζει, που υπάρχει αιώνια, που συγχωρεί αδιακρίτως και προσκαλεί με διάκριση «όστις θέλει...». Εκκλησία δεν είναι βία, είναι μια σιγή μέσα στους αιώνες, είναι μια γαλήνια επανάσταση που φτάνει στην θυσία. Στην αδοξία, στην άκρα ταπείνωση.

Εκκλησία είναι ο Χριστός.

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγές:imverias- orthognosia.blogspot.gr